

I henhold til Autoverolaki nedskrives værdien af brugte motor-køretøjer, som er mindre end tre måneder gamle, ikke, men de pålægges afgift som nye motorkøretøjer. Værdien af et motorkøretøj falder dog straks efter, at det er solgt eller taget i brug. Det er i strid med artikel 90 EF at pålægge motorkøretøjer, som har været brugt i mindre end tre måneder, afgift af samme værdi som nye motorkøretøjer. Også Autoverolakis bestemmelse om, at der på motorkøretøjer, der er brugt i mellem tre og seks måneder, anvendes en skala, hvorefter motorkøretøjets værdi i tilfælde af, at der ikke på det finske marked findes tilsvarende motorkøretøjer, nedskrives med 0,8 % pr. måned, er i strid med artikel 90 EF, da det ikke med denne månedlige lineære værdiforringelsesskala på 0,8 % kan garanteres, at den opkrævede afgift aldrig kan overstige den resterende afgift, som er indeholdt i værdien af tilsvarende motorkøretøjer, som allerede er registreret i Finland.

(¹) Rådets sjette direktiv af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, EFT L 145, s. 1.

(²) EUT L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour du travail de Liège (Belgien) den 11. januar 2008 — Mono Car Styling SA, under konkurs, mod Dervis Odemis, Marc Bayard, Pietro Dimola, Danielle Marra, Youssef Belkaid, Marie-Christine Henri, Philippe Tistaert, Richard Toussaint, Alexandre Van Rutten, François Cristantielli, Khalid Zari, Isabelle Longaretti, Luigi Deiana, Vincent Hellinx, Christophe Novelli, Domenico Castronovo, Rachid Hitti, Alberto D'Errico, Marco Quaranta, Primo Pecci og Giuseppe Montaperto

(Sag C-12/08)

(2008/C 79/30)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour du travail de Liège (Belgien)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Mono Car Styling SA, under konkurs

Sagsøgte: Dervis Odemis, Marc Bayard, Pietro Dimola, Danielle Marra, Youssef Belkaid, Marie-Christine Henri, Philippe Tistaert, Richard Toussaint, Alexandre Van Rutten, François Cristantielli, Khalid Zari, Isabelle Longaretti, Luigi Deiana, Vincent Hellinx, Christophe Novelli, Domenico Castronovo, Rachid Hitti, Alberto D'Errico, Marco Quaranta, Primo Pecci og Giuseppe Montaperto

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 6 i Rådets direktiv 98/59 af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser (¹), der bestemmer, at

»Medlemsstaterne sikrer, at arbejdstagernes repræsentanter og/eller arbejdstagerne har adgang til administrative og/eller retslige procedurer, der gør det muligt at sikre overholdelsen af de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv«,

fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som artikel 67 i lov af 13. februar 1998 vedrørende beskæftigelsesforanstaltninger, for så vidt som det i denne bestemmelse er fastsat, at en arbejdstager kun kan bestride, at informations- og høringsproceduren er overholdt,

— med den begrundelse, at arbejdsgiveren ikke har opfyldt betingelserne i samme lovs artikel 66, [stk.] 1, andet afsnit,

— og for så vidt som medarbejderrepræsentanterne i samarbejdsudvalget, eller hvis et sådant ikke er oprettet, medlemmerne af tillidsmandsgruppen, eller hvis en sådan ikke er oprettet, de arbejdstagere, der skulle have været informeret og hørt, har givet arbejdsgiveren meddelelse om indvendinger vedrørende overholdelsen af en eller flere af de betingelser, der er nævnt i artikel 66, [stk.] 1, andet afsnit, inden for en frist på tredivede dage regnet fra den bekendtgørelsesdato, der er nævnt i artikel 66, [stk.] 2, andet afsnit,

— og for så vidt som den afskedigede arbejdstager ved anbefalet brev har givet arbejdsgiveren meddelelse om, at han bestred, at informations- og høringsproceduren var overholdt, samt at han ønskede at genoptage sit arbejde, [og dette inden for en frist på 30 dage regnet fra datoen for sin afskedigelse] eller fra den dato, hvorpå afskedigelserne fik karakter af kollektive afskedigelser?

- 2) Såfremt det antages, at artikel 6 i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser kan fortolkes således, at den tillader en medlemsstat at vedtage en national bestemmelse som artikel 67 i lov af 13. februar 1998 vedrørende beskæftigelsesforanstaltninger, for så vidt som det i denne bestemmelse er fastsat, at en afskediget arbejdstager kun kan bestride, at informations- og høringsproceduren er overholdt, med den begrundelse, at arbejdsgiveren ikke har opfyldt betingelserne i samme lovs artikel 66, [stk.] 1, andet afsnit, og for så vidt som medarbejderrepræsentanterne i samarbejdsudvalget, eller hvis et sådant ikke er oprettet, medlemmerne af tillidsmandsgruppen, eller hvis en sådan ikke er oprettet, de arbejdstagere, der skulle have været informeret og hørt, har givet arbejdsgiveren meddelelse om indvendinger vedrørende overholdelsen af en eller flere af de betingelser, der er nævnt i artikel 66, [stk.] 1, andet afsnit, inden for en frist på 30 dage regnet fra den bekendtgørelsesdato, der er nævnt i artikel 66, [stk.] 2, andet afsnit, og for så vidt som den afskedigede arbejdstager ved anbefalet brev har givet arbejdsgiveren meddelelse om, at han bestred, at

informations- og høringsproceduren var overholdt, samt at han ønskede at genoptage sit arbejde, og dette inden for en frist på 30 dage regnet fra datoen for sin afskedigelse eller fra den dato, hvorpå afskedigelserne fik karakter af kollektive afskedigelser,

er en sådan ordning da forenelig med borgernes grundlæggende rettigheder, der er en integrerende del af de almindelige retsprincipper, som Fællesskabets retsinstanser sikrer overholdelsen af, og nærmere bestemt med artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder?

3) Kan en national ret, der er forelagt en tvist mellem to borgere, i det foreliggende tilfælde en arbejdstager og dennes tidligere arbejdsgiver, se bort fra en bestemmelse i national ret, der er i strid med bestemmelserne i et fællesskabsdirektiv, såsom artikel 67 i lov af 13. februar 1998 vedrørende beskæftigelsesforanstaltninger, for at give virkning til andre bestemmelser i national ret, som må antages korrekt at gennemføre et fællesskabsdirektiv, såsom bestemmelserne i kollektivt overenskomst nr. 24 af 2. oktober 1975, der er tillagt bindende virkning ved kongelig anordning af 21. januar 1976, men hvis effektive anvendelse er hindret af [org. s. 12] den bestemmelse i national ret, der er i strid med bestemmelserne i et fællesskabsdirektiv — i det foreliggende tilfælde artikel 67 i lov af 13. februar 1998?

4) 1) Skal artikel 2 i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998, nærmere bestemt artikel 2, stk. 1, 2 og 3, fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national bestemmelse, som artikel 66, [stk.] 1, i lov af 13. februar 1998 vedrørende beskæftigelsesforanstaltninger, for så vidt som den bestemmer, at en arbejdsgiver, der søger at opfylde de forpligtelser, han er pålagt i forbindelse med kollektive afskedigelser, alene er forpligtet til at føre bevis for, at han har opfyldt følgende betingelser:

1) arbejdsgiveren skal for samarbejdsudvalget, eller hvis et sådant ikke er oprettet, for tillidsmandsgruppen, eller hvis en sådan ikke er oprettet, for arbejdstagerne have fremlagt en skriftlig rapport, hvori han oplyser om, at han agter at foretage kollektive afskedigelser

2) arbejdsgiveren skal kunne fremlægge bevis for, at han i forbindelse med planen om at foretage kollektive afskedigelser har holdt møde med samarbejdsudvalget, eller hvis et sådant ikke er oprettet, med tillidsmandsgruppen, eller hvis en sådan ikke er oprettet, med arbejdstagerne

3) arbejdsgiveren skal have givet medarbejderrepræsentanterne i samarbejdsudvalget, eller hvis et sådant ikke er oprettet, medlemmerne af tillidsmandsgruppen, eller hvis en sådan ikke er oprettet, arbejdstagerne mulighed for at stille spørgsmål om de påtænkte kollektive afskedigelser og fremlægge argumenter eller fremsætte modforslag i denne henseende

4) arbejdsgiveren skal have taget stilling til de spørgsmål, argumenter og modforslag, der er omhandlet i punkt 3), og have besvaret dem?

2) Skal samme bestemmelse forstås således, at den er til hinder for en national bestemmelse som artikel 67, stk. 2, i lov af 13. februar 1998 vedrørende beskæftigelsesforanstaltninger, for så vidt som denne bestemmelse fastsætter, at den afskedigede arbejdstager kun kan bestride, at informations- og høringsproceduren er overholdt, med den begrundelse, at arbejdsgiveren ikke har opfyldt betingelserne i artikel 66, [stk.] 1, andet afsnit, som omhandlet i spørgsmål 1 ovenfor?

(¹) EFT L 225, s. 16.

Appel iværksat den 17. januar 2008 af MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessordatenverarbeitung und Mikroprozessorlabor til prøvelse af dom afsagt af Retten i Første Instans (Første Afdeling) den 8. november 2007 i sag T-459/05 — MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessordatenverarbeitung und Mikroprozessorlabor mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

(Sag C-17/08 P)

(2008/C 79/31)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessordatenverarbeitung und Mikroprozessorlabor (ved Rechtsanwalt W. Göpfert)

Den anden part i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som de i stævningen for Retten nedlagte påstande ikke blev taget til følge.

— Afgørelsen truffet den 19. oktober 2005 af Andet Appellammer (sag R 1059/2004-2) erklæres for ugyldig.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen støttes på, at Retten i den appellerede dom begik en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker.